

Prædiken til 14. søndag efter Trinitatis, Vestervig 28.8.16.

Tekst: Joh.5,1-15

Sal.: 403- Denne er dagen; 658 - Når jeg er træt og trist, 164 - Øjne I var lykkelige, 633 - Har hånd du lagt på Herrens plov, 7 - Herre Gud.

Undertiden gør nogle få ting os lykkelige
uden grund:

Den bulede blikspand i forårsregnen
under det blomstrende kirsebærtræ

--

Og undertiden gør de samme ting os ulykkelige
af den samme grund.

”Undertiden”, det hedder et af digtene i Henrik Nordbrandt samling af Egne digte, der udkom for to år siden. Og det er jo noget sært noget han her har fat i, for **hvorfor** er en bulet blikspand den ene dag det mest livsbekræftende vi kan se for vore øjne og den næste det mest deprimerende? **Hvorfor** bliver vore øjne lykkelige over at se solen stå op den ene dag og næste dag så er alt sort i sort, lige præcis når solen står op og maler himmelen med de smukkeste rødglødende farver? **Hvorfor** er vort sind så omskifteligt og vort liv så skrøbeligt? Og **hvorfor** er et menneskes liv kun kort som et vindpust? **Hvorfor** vandrer en mand kun som et skygebillede, samler sig rigdom til ingen nytte uden at kunne sikre sig, hvem der kommer til at høste al den indsamlede rigdom, som salmedigteren fra Det gamle Testamente sukkede i teksten, jeg læster fra alteret? **Hvorfor** skal vi elske og binde os til livet og dem vi elsker i livet, når alt, ja, alt dog ender for os med lidelse og tab og mørke og død for hver eneste af os?

Og hvad kan vi overhovedet gøre, når vi - al vores teknik og rigdom og dygtighed og stjernetydning til trods ikke kan få orden på dette alt for gådefulde og ustyrlige liv?

Vi kan gøre så meget.

Vi kan gøre som samme Henrik Nordbrandt **siger** et andet sted. ”Jeg kan godt lide at flyve”, siger han, ”fordi det er rart at kunne se tingene fra luften –men hvis tanken melder sig om at vi styrter ned, tænker jeg: hvad så! Jeg har altid syntes, at livet var lidt **overvurderet**. Og ligefrem at have **mod** på det er at sætte for høj en pris. Som hvis man satte en pris på 500 kr. på en æske tændstikker – nej, den køber jeg ikke.”

Vi kan gøre så meget. Og det gør vi.

Vi **kan** - som Henrik Nordbrandt faktisk gør - nedskrive værdien af livet. Når nu livet er så farligt og så gådefuldt så kan vi da i det mindste vise vort storsind ved at tage en ironisk distance til det. Lade være med at overvurdere det og bruge for store ord om det.

Vi **kan** også bare hygge os. Skulle vi måske ikke nyde livet, mens vi nu har det? Er vi ikke i vores gode ret til det, vi som har slidt og slæbt et langt og tungt liv? Vi kan jo alligevel ikke ændre noget i verden!

Vi **kan** også gemme os i ynke og tilstand af evigl forurettethed og sygdom. Vi kan bruge al vores modgang, vores forfærdelige barndom, vores rædselsfulde sygdom som en undskyldning for ikke at kunne gøre noget og for ikke at kunne ændre på vores situation. Vi kan fremstille os selv som små og hjælpeløse for at aftvinge opmærksomhed fra de andre.

Vi kan gøre så meget. Og det gør vi. Men det er ikke alt det vi gør, der er sandt og gyldigt for et menneske at gøre.

For alt hvad vi foretager os for at slippe for at se livet i øjnene, lige så gådefuldt og ustyrligt som det er, lige så uendeligt værdifuldt og derfor også forpligtende som det er, det bærer det tunge mørke præg af selviscenesættelse og af indkrogethed i os selv. Præg af, at vi gemmer os i vores egen **osteklokke**, hvor vi

beskytter os mod alt for store skuffelser og mod at tage ansvaret for det, vi med rette har ansvar for.

Men det er ikke det liv, Gud har skabt os til. Det er et liv på anden hånd. Et uegentligt liv. Et trist og uvedkommende liv. Det er ikke et liv, der er et menneske skabt i Guds billede værdigt. Men hvordan kommer vi ud af osteklokken? Ud af det tomme egoisthyggeliv? Ud af distancelivet?

--

Der skal såmænd ikke altid så meget til. Somme tider blot et menneske, der ikke plaprer os efter munden, men vover at modsige os. Sommetider et menneske der **vender** vore ansigter **om** og viser os en anden vej at gå. Sommetider et spørgsmål fra et myndigt menneske. Sommetider blot et spørgsmål fra den Gud, som vi kender fra det myndige menneske Jesus fra Nazareth.

Vil du ud af din puppe? Vil du prøve at leve dit dyrebare liv som det nu engang er blevet dig givet? Vil du tage imod dine dage af hele dit hjerte og med hele dit sind, gøre alt det du kan gøre – og lidt til for at livet kan leves blandt alle mennesker her på denne gode jord?

Vil du?

Vil du virkelig være et helt menneske?

--

Spørgsmålet kommer **udefra** til os, for vi kan ikke selv hive os op ved hårene.

Det er med os som med den syge i dagens evangelium. Det er jo slet ikke den syge ved Betesda dam, der henvender sig til Jesus og trygler om at blive rask. Det er Jesus, der indfanger den syge med sit barske spørgsmål: Vil du være rask? Vil du virkelig være hel og rask? På det meget enkle spørgsmål har den syge kun et undvigende og undskyldende svar: Det er sandelig ikke min

skyld, at jeg har været syg i 38 år og ligget her så længe, for ingen har villet hjælpe mig til at komme først i vandet, når Herrens engel kommer og sætter vandet i bevægelse.

Vi mærker den bitre brod og de skjulte manøvrer med at undgå selv at tage ansvaret for sit eget liv i svaret. Vi mærker vores egne parader. Vi mærker at det egentlig passer ham **og** os med bedst at blive i hver vores osteklokke.

Det er så indviklet, kan vi ikke bare få lov til at være i fred og så gøre som vi plejer.

Men Jesus er ligeglad med alle vore indvendinger.

Han ser den syge.

Han ser os, som ikke magter selv at vende vore ansigter mod ham og derfor lider af sygdommen til døden.

Han ser, at **skal** livet kunne begynde på ny for os, så skal **han** komme **udefra**. **Han skal vende os om, omvende os** og sætte os i gang. Ikke bare med at være raske, men med at leve sandt og gyldigt - på trods af alt det der hæmmer os. Og han ser **ikke** sygdommen som en straf for vort onde liv, sådan som den gammeltestamentlige pessimist var lige ved.

Nej, han lader derimod sin stemme høre. "Rejs dig, tag din bære og gå."

Jesus forklarer hverken vores selvoptagethed, vore sygdomme eller døden. Det er en del af et levende menneskeliv. Men han **ser** sygdommen og døden som en ond magt, der belejrer os, kvæler vores livsglæde, lammer vores tro og håb, så vi ikke tør leve vort liv under de vilkår som er og bliver vores.

Og derfor gør han noget andet end at komme med lange forklaringer på noget som vi alligevel ikke kan forklare os fra.

Han sætter sig selv, sit liv og sin død og opstandelse ind mellem vores død og os.

Han den korsfæstede og opstandne frelser, Guds kærlighed selv, taler selv til os.

For det **er** sket altsammen.

Langfredags lidelse og lammelse og Langfredags tab af livsmod og afmagt **er** overstrålet af Påskemorgenens lys.

Vore øjne har jo set det alt sammen. Vore ører har hørt det: Vi burde være lykkelige, for Guds magt og kærlighed **har** besejret døden.

Dengang og nu i al fremtid.

Men vi er sådan indrettet, at det vi ikke kan sige os selv, det skal vi nu engang høre **igen** og **igen**, for at få mod, livsmod til at gøre det som Gud vil vi skal gøre.

Det er jo derfor vi er kommet ind i denne hans kirke. For at høre det vi ikke kan sige os selv og for at døbe vore børn til at høre til hos ham som siger det til os.

Hør derfor nu igen hans befaling med den uendelige vægt og myndighed han har givet os den: " Rejs dig. Tag din bære og gå." Gå ud i livet, deltag i det så godt som du med alle dit sind underlige kringelkroge af lys og mørke og alle odds vendt i mod dig, overhovedet kan. Vend dit ansigt mod ham den korsfæstede og opstandne, som gik i døden for at du og alle andre mennesker skulle vide at prisen på et menneskes liv aldrig kan vurderes højt nok. Vend dit ansigt mod ham i stedet for mod al din indestængte forpuppethed og slet skjulte egoisme. Læg din hånd på hans plov og følg så med trods stene og trods stokke. Vid at han er med dig i livet såvel som i døden. Gå i tillid til hans ord ud i livet og lev det, lige som du har fået det og ikke som du gerne ville have haft det, for græsset er altid grønnere på den anden side af vejen. Lev det i fortrøstning til at det kan leves- også selv om alt synes helt umuligt.

Rejs dig, gør med ham den korsfæstede og opstandne som dit livs holdepunkt opstand mod døden. For livet er - selv om det er nok så uigennemskueligt - slet, slet ikke **overvurderet**. Det kan slet ikke vurderes højt nok, for livet er en gave, der hver eneste dag på ny rækkes os af Guds store og livgivende hånd.

Til gengæld er livet af Guds hånd **undervurderet**, for det liv kan aldrig blive et distanceliv, det kan aldrig blive et osteklokkeliv eller seniorhyggeliv, for det liv som vi hver eneste dag får givet af Gud, det ved vi også slet ikke er vores ejendom, men det **skal** leves hver eneste dag på ny og det skal hver eneste dag på ny også gives bort.

For "Livet er langt, lykken er kort, salig er den, der tør give det bort". (Kim Larsen i Papirklipsangen fra 78)

Amen